

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 32 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 7 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 577

ΕΛΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ. Πέρα από τη ζωή.
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Φλοῖσθος.
Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. Ντενὺ Κοσσέν.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί !
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀπὸ τὴς «Δροσοσταλίδος».
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.— ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΑΡΑΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥ-
ΜΑ». — Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΝΤΕΝΥ ΚΟΣΣΕΝ

Με τὴ θερμὴ καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποῦ-
καμε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στὸ Γάλλο ὑπουργὸ
ἀπόδειξε θεότρονα πὼς κανένα σύγνεφο πο-
λιτικό, ὅσο βαρὺ κι ὅν εἶναι, δὲν ἔχει τὴ δύ-
ναμη νὰ σκιασθεῖ τὴν εὐγένεια τῆς Λαϊκῆς ψυ-
χῆς, νὰ μαράνει νὸ λουλούδι τῆς εὐγνωμο-
σύνης ποὺ ἀμάραντο ἀνθεῖ μέσα της.

Πάνου ἀπὸ κάθε πολιτικό ὑπολογισμό καὶ
πάνου ἀπὸ κάθε συμφεροντολογικὴ ἀντίληψη,
ἡ λαϊκὴ ψυχὴ φτερουγίζει. Καὶ τὸ φτερούγι-
σμα τῆς Λαϊκῆς ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς, κέν-
τρο της ἔχει σήμερα τὴ μεγάλη της προστά-
τισσα, τὴν ἱπποτικὴ Γαλλία, ποὺ ἀγωνίζεται
ὄχι μόνο γιὰ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴς ἐστίες της,
μὰ καὶ γιὰ τὸ γενικώτερο καλὸ, καθὼς πάν-
τα, γιὰ τὸ δίκαιο τῶν Ἑθνῶν.

Καὶ ἡ παραμικρότερη ἀμφιβολία ἐφυγε ἀπὸ
τὴ μέση μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ντενὺ Κοσσέν.
Πρίν, καὶ εὐγλωττότερα, ἀπὸ κάθε ἐκλογὴ, ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς ἔδειξε τί θέλει. Καὶ θὰν τὸ
λογαριάσουνε πολὺ κείνοι ποὺ θὰ περιφρονή-
σουν τὴ θέληση ἐνὸς λαοῦ, ποὺ θὰ πλαστο-
γραφήσουν τὸν ἐνθουσιασμό του.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

I

Στολίζομαι, μυρώνομαι καὶ περπατῶ θριαμβευ-
τικὰ στὴς ἐρημικὰς κάμαρες. Ποιὸν περιμένω ; Μόλις
ἦρθα στὸ καινούργιο σπίτι καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀκόμα
τὸν ἐρχομὸ μου. Κι' ὅμως ἐγὼ στολίζομαι, μυρώνομαι
καὶ περπατῶ. Φορῶ τὰ μεταξωτά μου παπουτσάκια
τῶν ἐορτῶν καὶ βάζω τὴς ἀκριβὲς φουρκέτες μου. Ποιὸν
περιμένω ; Σὲ κάθε χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ αἰστάνο-
μαι ἂν κάτι ἀπὸ βαθεῖά μου νὰ χύνεται. — Νὰ τος
Κι' ἀνοίγω τὰ χέρια πρὸς τὴν ὥραιαν ὑπαρξή, ποὺ
ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ σιωπηλά. Ἐχει τὴ γλυκεῖα χλω-
μάδα τῶν μεστωμένων καὶ κάτω ἀπ' τὰ μάτια του σέρ-
νει ἡ ζωὴ τὴς ἀνησυχίας της. Πλησιάζουμε στὰ σκο-
τεινά, μόλις ἀγγίζοντας τὴς παγωμένες ἀκρες τῶν δα-
χτύλων. Τὸ φιλὸ φέρεμά μου σγουραίνει στὴν ἀνάσα
τοῦ ζεστοῦ κορμιοῦ του. Περνάμε στὴν κάμαρα βα-
θειά, πρὸς τὴν κώχη, ποὺ σέρνεται τὸ τελευταῖο φῶς
τῆς ἡμέρας. Καὶ κοιταζόμεστε στιγμὲς ἀπέραντες.
Ἀπ' τὰ βῆμα τοῦ δαπέδου ἀνεβλίνου μυρωδιὰ καὶ κου-
ρασμένες στάσεις μουντῶν πλὴ καὶ τσακισμένων λου-
λουδιῶν. Τὰ βελούδα φαίνονται ρευστά. Τὰ πολυαγα-
πημένα μουπραματάκια, ἂν ἀπὸ ὕλες μαλακῆς, ἀνα-
μένες. Ὅλα γύρω μου φωσφορίζουνε. Γέρνουμε πίσω,
καὶ τώρα ἔρχονται πρὸ κοντὰ τὰ μάτια μας. Δίχως νὰ
φυστήξῃ, ἀνατριχιάζουμε. Τὰ χέρια μας, ἀφισμένα στὰ
γόνατα, μοιάζουν κομένα λουλούδια. — Ποιὸς εἶσαι ;
κάνω νὰ ρωτήσω. Μὰ τὰ χεῖλια δὲν ἀνοίγουν, μόνο ἡ
ψυχὴ σπλενέει τὴς ρίζες της. Ἡ ἀνάσα του, ὅλο καὶ
μοῦ ξυπνάει τὴς κοιμισμένες ἐπιθυμίες. Μέσα μου
ἀνακλαδίζεται ἡ μουδιασμένη γυναίκα, τινάζει τὰ
μαλλιά της καὶ ἀναταράζει τὰ στήθια της. Γύρω ἀρ-
χίζει ὁ ἀέρας νὰ παίξει μουσικά, καὶ οἱ στιγμὲς περνοῦν
ἀφίνοντας κάποιον ἀξέχαστον ἦχο. Ὅλα τρέμουν, ἀπ'
τὰ λουλούδια τῶν βάζων, ἕως μετὰ τὴς βαρεῖες ἐταζέρες. Ὁ
παλμὸς χιλιοδιπλώνει τὰ πάντα καὶ καθὼς κατακαθί-
ζουν οἱ ἀνεμίζόμενες ἐσάρπες τοῦ δειλinoῦ οἱ θαμπόφω-
τες, δροσιὰ σηκώνεται καὶ μαγεῖα. Βγαίνω μὲ στιγμὴ
γιὰ νὰ φέρω τὸ κέρσμη. Καθὼς περνῶ, τὰ μάτια μου
στοὺς θαμποὺς καθρέφτες φαίνονται ὡς δύο ἄστρα
ποὺ ταξιθεύουν πλάι—πλάι. Ποτὲ δὲν εἴμουναι ἔτσι
ὥρεια. Ξαναγυρίζω μετὰ δύο ποτήρια γεμάτα. Τὰ ἀδειά-
ζουμε ὀρθοὶ καὶ συγκινημένοι. Στὸ βραδυὸν φῶς, ποὺ
χτυπάει ὅλο στὸ μέτωπό του, φαίνεται ὡς σκαλισμένος
σὲ ἐλεφαντόδοντο. Τὰ μάτια του μοιάζουν ἡλιους βα-
σιλευμένους, ἀργοπλευρούμενους σὲ ἀνάλαφρη συγνεφιά.
— Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο μου, τοῦ λέω. Σκύδοντας